

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513211999
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2513211999.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudcov: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803 so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovaným: 1. C. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., N. XXX/XX, 2. Z. X., nar. X.X.XXXX, bytom tamtiež, 3. C. S., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXX, o zaplatenie 2.150,88 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 5C/255/2013-111 zo dňa 1.10.2015, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným 1, 2 a 3 nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a odporcom (aktuálne žalovaným) náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 273 ods. 1 a § 497 Obchodného zákonníka, § 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1, 2, 4 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, § 23a ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i ust. § 2 ods. 1, 3, § 7 ods. 1 a § 92 ods. 7 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení dňa 22.10.2008.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že predmetom konania sú záväzky zo spotrebiteľského záväzkového vzťahu vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavreté medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanými 1 a 2 dňa 23.12.2002, pričom žalovaný 3 vo vzťahu vystupuje ako ručiteľ. Daný záväzkový vzťah je bankový úver, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou najmä zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách. V dôsledku toho postúpenie pohľadávky z banky na inú osobu je možné realizovať len v súlade s ust. § 92 ods. 7 (neskôr ods. 8) Zákona o bankách. V prípade bankových úverov je dlžníkovi poskytnutá zákonná ochrana pri postupovaní pohľadávok tým, že jedným zo zákonných predpokladov platného postúpenia na inú osobu než banku je písomná výzva banky adresovaná klientovi, ktorý je nepretržite dlhší ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Podľa prvoinštančného súdu pod formuláciou „pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku“ treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. Predmetom postúpenia z banky na nebankovú spoločnosť môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti pri súčasnom splnení podmienky, že banka písomne vyzvala klienta na úhradu dlžného záväzku, s ktorým bol v omeškaní nepretržite 90 dní. Súd teda skúmal, či boli splnené základné predpoklady platného postúpenia a to jednak či predmetom postúpenia bola spôsobilá pohľadávka a

jednak či je tu existencia písomnej výzvy banky. Z listinných dôkazov vyplynulo, že žalovaní 1 a 2 mali splácať úver v 118 mesačných splátkach od 20.1.2003 do 20.10.2012, pričom z vyčerpanej sumy 6.638,78 Eur uhradili iba 2.833,09 Eur a prestali platiť. Dňa 22.10.2008 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá vo vzťahu k žalovaným predstavovala 8.223,72 Eur a teda dlžníci boli v omeškaní 1.190 dní, keď naposledy vykonali úhradu 16.11.2005. Banka napriek pretrvávajúcemu omeškaniu dlžníkov nepristúpila k predčasnému zosplatneniu dlhu, v čase postúpenia boli splatné pohľadávky za obdobie od 20.11.2008 do 20.10.2012, banka teda postúpila živú pohľadávku. Je teda zrejmé, že uvedených 24 posledných splátok nemohli byť dlžníci v omeškaní nepretržite po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pretože v čase postúpenia ešte neboli splatné, takže nebol splnený základný predpoklad platného postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt. Súd preto žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore.

4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP s tým, že náhrada trov konania prislúcha plne v spore úspešným žalovaným proti neúspešnému žalobcovi, avšak vzhľadom na to, že žalovaní si náhradu trov konania neuplatnili, súd rozhodol tak, ako uviedol vo výroku.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho splnomocnenca odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie, resp. aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovaným trovy konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom i odvolacom konaní s tým, že trovy odvolacieho konania vyčíslil súhrnne sumou 119,62 Eur podľa špecifikácie v odvolaní. Argumentoval tým, že súd vec nesprávne právne posúdil a zároveň nedostatočne zistil skutkový stav.

6. V prvej časti odvolania sa zaoberal oznámením o postúpení pohľadávky s tým, že v konaní predložil relevantné oznámenie žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky a súd mal povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. V tejto súvislosti poukázal na závery NS SR v rozhodnutí sp. zn. 4Obo 210/01 i Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013. V ďalšom odvolateľ vyslovil svoje stanovisko, že postúpenie pohľadávky, s poukazom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, bolo platné. Toto ustanovenie totiž nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, úprava výnimiek z bankového tajomstva nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na názor doc. JUDr. L. v časopise Súkromné právo č. 1/2015, podľa ktorého porušenie bankového tajomstva, vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným Zákonom o bankách. Odvolateľ uzavrel, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, nemôže s ním byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Okresného súdu Prievidza sp. zn. 8C/67/2013 a 12C/63/2014 s obdobnými závermi. V ďalšej časti odvolania vyslovil žalobca názor, že zo znenia § 92 ods. 8 nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je už splatná, to vyplýva aj zo znenia druhej vety citovaného ustanovenia. Pokiaľ by zákonodarca mal na mysli postúpenie len časti peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní, bolo by to v predmetnom ustanovení výslovne uvedené. Tento záver vyplýva aj zo samotného logického znenia ustanovenia v tom zmysle, že ak klient je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku, teda aj časť záväzku, s ktorou nie je dlžník v omeškaní, môže byť predmetom postúpenia. Uzavrel, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok vrátane jeho príslušenstva. V ďalšom sa zaoberal právom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti žalobcom s tým, že právny predchodca žalobcu, ani žalobca toto oprávnenie nevyužili a mimoriadnu splatnosť úveru nevyhlásili. V tomto smere uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru právnym predchodcom žalobcu nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Na podporu tohto svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19C/34/2012, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/163/2015 aj Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/540/2015.

7. Žiaden zo žalovaných odvolací návrh nepodal. Na doručené odvolanie zareagoval stručným podaním výlučne žalovaný 3, v ktorom uviedol: „Nečítal som to celé, lebo tomu nerozumiem a na právnik, ktorý by mi to vysvetlil, nemám peniaze. Na súdnom pojednávaní sme sa dohodli, že mňa a exmanžela pani X. z toho (?) vynechajú a súd bude ďalej komunikovať len s pani X.. To je všetko k Vašej výzve.“

8. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP. Keďže ale odvolanie bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho podania bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania odvolania, teda podľa príslušných ustanovení OSP. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov CSP o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo, za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (čl. 2 ods. 1 a 2 CSP), ako aj potreba ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (čl. 3 ods. 1 CSP).

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 v čase podania odvolania účinného zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP, aktuálne § 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - aj stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 201 OSP, akt. § 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon pripúšťa (§ 201 a 202 OSP, akt. § 355 ods. 1 CSP, po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP, akt. § 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d/, f/ OSP, ktoré má ekvivalent v § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

11. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v dôsledku nesprávnej aplikácie § 92 ods. 8 Zákona o bankách č. 483/2001 Z.z.

12. Predmetom konania je pohľadávka, ktorej zaplata sa žalobca domáha ako postupník pôvodného veriteľa (Slovenská sporiteľňa, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo preto potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa. Zo spisu vyplýva, že na preukázanie svojej aktívnej legitímácie súdu prvej inštancie predložil kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008 uzavretú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s., a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, a.s. teda žalobcom. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti

(žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách aplikovaného na danú právnu vec súdom prvej inštancie, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

15. Podľa § 120 ods. 1 OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

16. Podľa § 132 OSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosť prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

17. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Strana ktorá, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

18. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 OSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

19. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 OSP (akt. § 132 ods. 1 CSP) tvrdiť a dokázať

predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. I keď pre platnosť postúpenia pohľadávky z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách podľa odvolacieho súdu nevyplýva podmienka jej splatnosti, naopak zo slovného spojenia „...v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku...“ možno vyvodíť, že umožňuje postúpiť aj pohľadávku sčasti ešte nesplattnú, predmetné zákonné ustanovenie ale vyžaduje predchádzajúcu písomnú výzvu banky na splnenie si povinnosti dlžníkom. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že banka klienta (dlžníka) pred postúpením písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie už len týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.

20. Je nesporné, že žalobca v konaní neunesol svoju dôkaznú povinnosť a relevantným spôsobom nepreukázal (dokonca ani netvrdil), že žalovaný ako dlžník bol jeho pôvodným veriteľom Slovenskou sporiteľňou, a.s., po splnení podmienky omeškania s plnením pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, písomne vyzvaný bankou na splnenie peňažného záväzku, čo napokon žalobca ani v odvolaní nepopiera. Pritom existencia a doručenie tejto písomnej výzvy je zákonnou podmienkou pre následné účinné postúpenie predmetnej pohľadávky bankou na iný subjekt. Keďže podľa preukázaného, v danom prípade táto zákonná podmienka splnená nebola, na čo poukázal i súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, žalobca v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno, k postúpeniu pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s., na žalobcu došlo v rozpore so zákonom a preto je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka skutočne neplatný. Rozpor právneho úkonu so zákonom zakladá jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex offo aj bez toho, aby ju niektorý z účastníkov namietal (§ 39 Občianskeho zákonníka).

21. Už samotný vyššie uvedený záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom na preukázanie splnenia zákonom vyžadovaných podmienok pre postúpenie predmetného dlhu postačuje pre záver o dôvodnosti zamietnutia jeho žaloby a ďalšie dôvody súdu prvej inštancie, pre ktoré žalobu zamietol, ako aj ďalšie odvolacie argumenty žalobcu, už boli nadbytočné a irelevantné, vzhľadom na zásadu hospodárnosti súdneho konania už bez potreby sa s nimi bližšie zaoberať.

22. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, včítane správneho závislého výroku o náhrade trov konania žalovaných, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, potvrdil.

23. V odvolacom konaní fakticky plne úspešným žalovaným vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade boli žalovaní 1 a 2 v odvolacom konaní pasívni, žalovaný 3 poslal iba stručné písomné vyjadrenie k odvolaniu, inak nevykonali žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnili, ani nevyčísľili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

25. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

26. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie

postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavné nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

27. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).